

Arrest

nr. 156 268 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 28 mei 2015 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 16 juni 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 15 juli 2015 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van de beslissing luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.05.2015 werd ingediend door :

D., A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Guinee

geboren te C. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grand van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt volgend document voor: 'Copie de la carte nationale d'identité'. Dit zou opgesteld zijn door de politie te Conakry op 23.08.2010 en stelt dat dit document '...certifié conforme à l'original' is. Echter, dit document kan niet door onze diensten aanvaard worden als een geldig identiteitsbewijs aangezien de authenticiteit niet bewezen is daar dit document niet gelegaliseerd werd.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij op zijn minst een poging heeft ondernomen om, via de ambassade van Guinee in België, ofwel een internationaal erkend paspoort, ofwel een gelijkgestelde reistitel, ofwel een nationale identiteitskaart te bekomen.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een van de vereiste identiteitsstukken, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

1.3. Op 16 juni 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd met de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omdat niet zou zijn voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de aanvraag dat de aanvrager over een ‘identiteitsdocument’ beschikt.

De wet hanteert derhalve een ruim begrip, en uit de tekst van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan geenszins worden afgeleid dat de aanvraag enkel ontvankelijk is indien (kopie van) een internationaal erkend paspoort, een daaraan gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart wordt voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris die daarvan uitgaat geeft een te strikte interpretatie aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die niet verzoenbaar is met de tekst ervan, die overigens duidelijk is.

Waar verzoeker een voor eensluidend met het origineel verklaarde kopie van zijn nationale identiteitskaart voorlegt, welke o.a. zijn naam, voornaam, geboortedatum en –plaats, vermeldt, voldoet hij aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Nergens schrijft artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor dat de kopie van het voor te leggen identiteitsbewijs dient te worden gelegaliseerd.

Verzoeker meent overigens te weten dat in de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake aanvragen met toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zelfs een eenvoudige fotokopie van een paspoort of nationale identiteitskaart wordt aanvaard zonder verdere vereisten van legalisatie of eensluidendverklaring.

Bovendien merkt verzoeker op dat hij reeds sedert 2007 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is. (stuk 3)

In 2007 diende hij immers een asielaanvraag in en waarbij hem het o.v. nr. 6.032.649. werd toegekend, dat trouwens ook door de Dienst Vreemdelingenzaken op de bestreden beslissing wordt vermeld, zodat hieruit in elk geval blijkt dat er omtrent de identiteit van verzoeker geen betwisting bestaat.

Door te oordelen dat in casu niet zou voldaan zijn aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook blijk van een overdreven formalisme.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een

middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve enkel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangehaalde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.5. Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

3.6. De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33*).

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een "*copie de la carte nationale d'identité*" heeft voorgelegd, dat zou zijn opgesteld door de politie van Conakry op 23 augustus 2010 en voor eensluidend werd verklaard met het origineel.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom het voorgelegde document niet kan worden aanvaard als geldig identiteitsbewijs.

Verzoekende partij voert aan dat uit de tekst van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de aanvraag enkel ontvankelijk is indien een kopie wordt voorgelegd van een internationaal erkend paspoort, een daaraan gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Verwerende partij geeft dan ook een te strikte interpretatie aan dit artikel. Verzoekende partij wijst erop dat zij een voor eensluidend met het origineel verklaarde kopie van haar identiteitskaart heeft voorgelegd, waarop onder andere haar naam, voornaam, geboortedatum en geboorteplaats worden vermeld, zodat zij wel degelijk voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schrijft niet voor dat de kopie van het voor te leggen identiteitsbewijs dient te worden gelegaliseerd. Bovendien blijkt uit de "*praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken*" inzake aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat zelfs een eenvoudige fotokopie van een paspoort of een nationale identiteitskaart wordt aanvaard, zonder verdere vereisten van legalisatie of eensluidendverklaring.

3.8. In uitvoering van haar discretionaire bevoegdheid komt het de verwerende partij toe in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bepalen of het voorgelegde document, *in casu* een document, opgesteld door de politiecommissaris te Conakry met de titel: "*copie de la carte nationale d'identité*", volstaat om de identiteit van de aanvrager te bewijzen.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden. Zo wordt in dit artikel inderdaad niet uitdrukkelijk bepaald dat de aanvraag enkel ontvankelijk is indien een (kopie van een) internationaal erkend paspoort, een daaraan gelijkwaardig gestelde reistitel of een nationale identiteitskaart wordt voorgelegd.

Er kan echter worden verwezen naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De *ratio legis* van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "*aantoont*" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft daarbij duidelijk aangegeven dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is en dat bij gebreke ervan de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

3.9. Daargelaten de vraag of de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument kan worden beperkt tot de voorlegging van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart, volgt uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard.

De Raad stelt vast dat het voorgelegde document inderdaad de naam, voornaam, de geboortedatum, de geboorteplaats en de foto van verzoekende partij bevatten.

De vraag in deze is evenwel of het voorgelegde document met voldoende zekerheid de identiteit van verzoekende partij aantonen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde de

authenticiteit van dit document niet kan nagaan, nu het document niet gelegaliseerd werd. In de nota met opmerkingen wordt hierbij gepreciseerd dat, opdat de gemachtigde kan aannemen dat dit document inderdaad door de politiecommissaris is opgesteld en ondertekend, het noodzakelijk is dat dit document wordt gelegaliseerd, zodat de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de echtheid van de zegel of de stempel op het stuk wordt bevestigd.

De Raad benadrukt hierbij dat het “eensluidend verklaren” van een document niet hetzelfde is als het legaliseren van een document. Het eensluidend verklaren van een kopie betekent dat een bevoegde ambtenaar schriftelijk bevestigt dat een kopie van een bepaald document gelijk is aan het origineel ervan. Legalisatie bevestigt de oorsprong van een document. Het is, zoals reeds gesteld, de certificatie door een officiële autoriteit van de echtheid van een handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij verder geen bewijzen voorlegt dat zij op zijn minst een poging heeft ondernomen om, via de ambassade van Guinee in België, ofwel een internationaal erkend paspoort, ofwel een gelijkgestelde reistitel, ofwel een nationale identiteitskaart te bekomen. Deze vaststelling wordt niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift.

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat, zelfs indien de voorgelegde kopie van de nationale identiteitskaart kan worden beschouwd als een “identiteitsdocument” in de zin van artikel 9bis, dit document de identiteit van verzoekende partij niet met zekerheid, minstens voldoende zekerheid, aantoont aangezien het niet gelegaliseerd werd en om die reden onder andere de echtheid van de handtekening en de hoedanigheid van de ondertekenaar van het document niet werd bevestigd. Het betoog dat bepaalde identiteitsgegevens werden vermeld op dit document en dat artikel 9bis niet voorschrijft dat het voorgelegde identiteitsdocument dient te worden gelegaliseerd, neemt niet weg dat de gemachtigde een onderzoek mag voeren naar de bewijswaarde van documenten die zouden zijn uitgegeven door een officiële instantie en doet op zich geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde omtrent de bewijswaarde van deze documenten, die in de lijn liggen van de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis, met name dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont, *quod non in casu*.

De Raad is dan ook van oordeel dat in de bestreden beslissing op een niet kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geoordeeld dat de door verzoekende partij bij haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., gevoegde kopie van haar nationale identiteitskaart, die zou zijn opgesteld door de politie in Conakry, niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien dit document niet werd gelegaliseerd. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing eveneens aangehaald dat de verzoekende partij niet aantoont enige pogingen te hebben ondernomen om, via de Guineese ambassade te België, een internationaal paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart te bekomen. Het blijkt dan ook niet dat verzoekende partij een bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij pogingen heeft ondernomen om in het bezit te komen van identiteitsdocumenten waarmee zij haar identiteit op zekere wijze kan aantonen. Een dergelijke vaststelling versterkt de conclusie dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de voorgelegde kopie van haar nationale identiteitskaart niet als (authentiek) identiteitsdocument te aanvaarden in de zin van artikel 9bis.

3.10. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat “in de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken” inzake aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zelfs een eenvoudige fotokopie van een paspoort of nationale identiteitskaart wordt aanvaard, “zonder verdere vereisten van legalisatie of eensluidendverklaring”, stelt de Raad vast dat een dergelijk betoog hoe dan ook niet dienstig is. Verzoekende partij heeft immers geen “fotokopie” neergelegd van haar nationale identiteitskaart zelf, doch een “Copie de la carte nationale d'identité”, dat zou zijn opgesteld door de politie in Conakry. Een dergelijke bemerking kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de authenticiteit van het neergelegde identiteitsdocument niet bewezen is.

3.11. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat er omtrent haar identiteit in elk geval geen betwisting bestaat, aangezien zij sinds haar asielaanvraag in 2007 gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het OV-nummer dat haar werd toegekend eveneens op de bestreden beslissing vermeldt wordt, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze

waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Uit het advies van de Raad van State bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat “beschikken” dient te worden geïnterpreteerd als “overleggen” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184). Het beginsel dat de gemachtigde op het ogenblik dat hij zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover hij op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het bewijs van identiteit moet dus hoe dan ook worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, onder het hoofdstuk “*Identiteitsdocument*”, slechts vermeld dat zij niet in het bezit is van een officieel paspoort of nationale identiteitskaart, doch dat zij een “*copie de la carte nationale d’identité*”, opgesteld door de commissaris van de politie te Conakry, kan voorleggen. Uit het bovenstaande blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de voorgelegde “*copie de la carte nationale d’identité*”, doch dat hij heeft vastgesteld dat de authenticiteit van dit document niet bewezen is, daar het niet werd gelegaliseerd. Dat er omtrent haar identiteit geen betwisting bestaat omdat zij reeds in 2007 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt niet vermeld in de aanvraag. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten met dit gegeven geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat, bij nazicht van het administratief dossier, niet blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar asielaanvraag van 22 januari 2007 enig identiteitsdocument heeft voorgelegd. De Raad bemerkt dat het gebruik van persoonsgegevens op documenten opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de asielpcedure van verzoekende partij, gebaseerd zijn op haar verklaringen. Deze verklaringen vormen dan ook geen bewijs dat niet aan die persoonsgegevens kan worden getwijfeld, ook niet als deze overeenstemmen met de gegevens op de “*copie de la carte nationale d’identité*”, waarvan bij gebrek aan legalisatie de authenticiteit ervan niet kan worden vastgesteld. Deze gegevens laten niet toe voorbij te gaan aan de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan de expliciete wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals toegelicht in de Memorie van Toelichting.

3.12. De gemachtigde heeft op zorgvuldige wijze, in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de voorgelegde “*Copie de la carte nationale d’identité*”, die zou zijn opgesteld door de politie te Conakry op 23 augustus 2010, niet als geldig identiteitsbewijs kan worden aanvaard omdat dit document niet gelegaliseerd werd, waardoor de authenticiteit ervan niet bewezen is.

Derhalve is het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk de gemachtigde om de aanvraag vermeld in punt 1.1. op die grond onontvankelijk te verklaren omdat verzoekende partij niet over een identiteitsdocument beschikt in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES